

Arrest

nr. 159 964 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 november 2015.

Gelet op de beschikking van 18 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoekers derde asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 26.697 van 29 april 2009 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidige zevende asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en een kopie van een brief van zijn advocaat neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de zevende en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst benadrukt dat verzoekers eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als aannemelijk werden beschouwd, en wordt vastgesteld dat verzoeker hiertegen geen beroep heeft ingediend. Voorts wordt opgemerkt dat verzoekers tweede asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werd genomen en dat zijn derde asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid en intentionele misleiding van de asielinstanties, en wordt vastgesteld dat die beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd in zijn arrest van 29 april 2009 waartegen verzoeker geen cassatieberoep aantekende. Naar aanleiding van verzoekers vierde

asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal, zo wordt voorts gesteld, een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag daar er geen nieuwe elementen aan de orde waren, noch door verzoeker werden voorgelegd die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten, en verzoeker tekende hiertegen geen annulatieberoep in binnen de wettelijk voorziene termijn. Voorts wordt erop gewezen dat verzoeker in het kader van zijn vijfde asielaanvraag evenmin gegevens of elementen aanvoerde die een ander licht konden werpen op de uitkomst van zijn vorige asielaanvraag, en dat door het Commissariaat-generaal dienaangaande dan ook een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag werd genomen. Verzoeker diende hiertegen, zo wordt vastgesteld, beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch diende zonder het resultaat af te wachten op 4 april 2014 een zesde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties in het kader waarvan op 30 april 2014 het Commissariaat-generaal besloot om die aanvraag niet in overweging te nemen. Verzoeker tekende hiertegen geen annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen de wettelijk voorziene termijn en voert, zo luidt de beslissing, in het kader van onderhavige zevende asielaanvraag evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van zijn vorige asielaanvraag zodat deze gehandhaafd blijft. Wat verzoekers huidige zevende asielaanvraag betreft, stelt de commissaris-generaal vast dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Betreffende verzoekers verklaringen dat hij opnieuw asiel heeft aangevraagd omdat hij niet naar zijn land van herkomst terug kan aangezien hij er geen plaats heeft om naar terug te keren, wordt erop gewezen dat uit zijn verklaringen geenszins blijkt waarom dit een schending van zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zou uitmaken en een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk in de weg zou staan. Betreffende verzoekers gezondheidstoestand als reden voor zijn huidige asielaanvraag wordt opgemerkt dat de door verzoeker ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zich voor een beoordeling van de medische elementen te richten tot de geëigende procedure, met name een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aldus de commissaris-generaal die erop wijst dat de kopie van de brief van zijn advocaat die verzoeker ter staving van zijn huidige asielaanvraag neerlegde, aan verzoeker gericht is en als bijlage een kopie bevat van een dergelijk verzoekschrift tot medische regularisatie ingediend in zijn hoofd. Dit document noch verzoekers verklaring vermag evenwel de kans dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk te vergroten, zo merkt de commissaris-generaal op, die er vervolgens op wijst dat de aangehaalde medische elementen geen verband houden met de criteria vastgesteld in artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, en verzoeker die medische elementen reeds heeft ingeroepen in het kader van zijn eerdere asielaanvragen. Daarnaast wordt erop gewezen dat de loutere Tsjetsjeense origine en herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Met betrekking tot verzoekers verklaringen dat het land waar hij vandaan komt, meer bepaald Ichkeria, niet bestaat en hij de huidige regering niet erkent, wordt gesteld dat uit zijn verklaringen geenszins blijkt of, en zodoende op welke manier, zijn politieke overtuiging een schending van zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit uitmaakt. Aangaande verzoekers vrees bij terugkeer naar Tsjetsjenië op een eerrovende manier te zullen worden vermoord, zoals zijn broer A. en halfbroer S.-A., wordt opgemerkt dat deze feiten geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet betreffen, daar deze feiten reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werden beoordeeld.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen (ernstige) poging, doch beperkt zich louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Verzoekers huidig betoog dat het feit dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij enkel de kopie van een brief van zijn advocaat voorlegde ter staving van zijn huidige asielaanvraag niet klopt en niets minder waar is, en hij nog verscheidene andere stukken voorlegde, in welk verband hij aangeeft deze voor de volledigheid nogmaals bij zijn verzoekschrift te voegen, vindt geen steun in het administratief dossier. Immers, nergens uit het administratief dossier blijkt en verzoeker toont niet (in concreto) aan dat hij naast de kopie van een brief van zijn advocaat nog andere documenten aanbracht in het kader van onderhavige asielaanvraag. Zijn stelling als zou hij nog andere documenten ter staving van zijn huidige zevende asielaanvraag hebben neergelegd, is niets meer dan een blote bewering die hij op generlei wijze bewijst, en welke niet in het minst steun vindt in de gegevens van het administratief dossier.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde, door hem in de bijgevoegde inventaris zeer algemeen als “nieuwe stukken, reeds overgemaakt aan CGVS bij asielaanvraag” aangeduide en voorts niet in het minst toegelichte documenten, zijn niet voorzien van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zodat deze stukken conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien betreffen het geen originele documenten, doch slechts kopieën ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 oktober 2015, stelt verzoekende partij dat zij in haar zevende asielaanvraag nog meer stukken heeft ingediend en dat dit nieuwe elementen zijn en deze ten onrechte afgewezen worden zonder te antwoorden op al deze nieuwe stukken.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 28 oktober 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij komt immers niet verder dan het benadrukken van het gegeven dat zij nieuwe stukken heeft bijgebracht, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in

aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS